

SEGNE
22-12-02

Entrevista a Pere Rovira

Biblioteca
Sant Bartomeu

Vé de la pàgina 72

plans d'estudi. Es diu que els joves que arriben a la facultat cada vegada escriuen pitjor, però, tal com estan les coses, arribarà el moment que no sabran ni parlar. Hi ha un intent de cretinitzar la societat i la universitat no s'escapa a aquesta tendència. Aquestes coses no les entenc. Si a un adolescent se l'introdueix en la literatura amb el *Poema de Mio Cid*, el més probable és que s'espanti, encara que sigui magnífic. Als nens els agrada la poesia, perquè és un joc, però no se'ls deixa jugar. A l'escola es dibuixa, s'aprèn a tocar instruments, per què no es permet escriure? La poesia és més viva del que la gent es pensa, només cal veure la importància de les cançons per als joves. Una cançó no deixa de ser un poema, tot i que degradat.

-Més que un professor, vostè ha sigut un mestre per a diverses generacions.

-No hi estic d'acord. El que passa és que he tingut la sort de fer-me amic de gent que prèviament han sigut alumnes. Alguns també són poetes, com Pere Pena o Txema Martínez, però no em considero el seu mestre. L'amistat és molt important en la meua vida. No crec que l'edat tingui res a veure amb la relació que puguis tindre amb les persones. Alguns dels meus amics són molt joves, però d'altres, com Joan Margarit, tenen uns quants anys més que jo.

-No sé si és per amistat, però el públic que llegeix poesia és molt fidel, una immensa minoria parafr-

Pere Rovira creu que la poesia és una arma contra la decadència de la societat.

Insomni

No ploris per l'edat que ja no és teva,
ni per la que s'acosta, que és eterna.
No ploris per la mort ni per la vida,
ni resis a la sort: no pots guanyar.

Besa els llavis finals de la tenebra
i no obris més els ulls. Dorm, que s'acaba
la rancorosa nit i no hi ha dia.
Dorm, que ja surt el sol que et matarà.

Poeta de mig segle

Els admiraves
perquè havien callat. Ara sospites
que potser van mentir-se
una vida més dòcil, més avara
sense la poesia, perquè ja no podien
plantar cara a la vida.

Als cinquanta anys,
és cert, la mort es fa més íntima,
somriu amb les dents roges, sembla humil,
i ens recita a l'orella, maternal i bavosa,
que ja tot és inútil.

També és cert que els poetes
quasi sempre tendim a sentir més que els altres,
i si acabem abans, som uns morts lúcids,
i si ja no escrivim, som més sincers.
- La canalla s'ho creu, i als crítics els agrada
explicar la impotència.

Arribes al mig segle vulgarment:
enamorat, amb fills, divent diners.
I no ho has llegit tot, i tens amics.
La mala bèstia et parla cada dia
i t'ha gelat els llavis més d'un cop,
però saps com tractar-la.

Saps acabar l'ampolla
i brindar pels poemes que encara no has escrit,
i per la vida lenta
que aquesta nit enceten les estrelles.

sejant Juan Ramón Jiménez.

-Les estadístiques enganyen. Les novel·les que funcionen venen milers d'exemplars en poc temps, això és cert. La poesia porta un altre ritme, però això no significa que tingui pocs lectors. El públic que llegeix poesia és extremament fidel i, a més, continua comprant llibres quan ja no són novetat. Si un llibre de poesia és bo, continua funcionant després d'anys. Només s'ha de pensar en Bécquer. Ni tan sols va aconseguir publicar versos en vida i es deuen haver venut milions d'exemplars de les seues obres amb el temps. Segurament és l'escriptor del segle XIX més llegit, molt per sobre dels grans novel·listes de la seua època. No pretenc com-

parar-me amb Bécquer. I, sens dubte, també hi haurà molts poetes del XIX dels quals ja ni ens recordem, però crec que és un bon exemple que la poesia no és tan minoritària com es creu. Estic convençut que la poesia és el gènere amb més futur. Es llegeix molt. Potser on la poesia està més oblidada és a la universitat. És trist, però és així. Al currículum d'un professor no compten els seus llibres, només els seus estudis sobre literatura. El present no existeix. Els coneixements sobre la història de

la literatura són molt importants, però, sens dubte, tothom riuria si en una facultat de Física no s'ensenyés la física actualitzada. O si en Medicina no s'expliquessin els últims avanços.

-I més en un moment molt dolç per a la poesia.

-Hi ha un gran nivell. No escrivim com els clàssics, sens dubte, però tampoc pitjor que en altres èpoques. La poesia continua sent l'arma carregada de futur de Gabriel Celaya. En el franquisme va ser un instru-

ment polític molt útil i ara ens pot ajudar a salvar-nos de la decadència.

-A Lleida també s'escriu més i millor.

-La literatura que s'escriu des de Lleida està en un moment molt interessant. S'han d'oblidar els complexos i deixar de pensar en orient i ponent. Si s'escriu bé, un llibre pot sortir de l'àmbit estrictament local i fins i tot destacar fora. Pot ser que hi hagi gent a la qual això la molesti perquè fins ara ha entonat el "pobrets de nosaltres"

com a excusa. Jo escric el millor que sé. Hi ha qui no té paciència i es precipita.

-Les ajudes institucionals als llibres són necessàries?

-Les ajudes em semblen bones, però deixen de ser-ho si es generalitzen. S'han de recolzar els llibres bons. Utilitzar diners públics per a un llibre dolent és absurd. I que ningú s'excusi en allò de com se sap si un llibre és bo o és dolent, perquè és molt fàcil: només s'ha de llegir. ●